

עפ"א (תל-אביב-יפו) 4973-03-13 - י.ר יחסי ציבור והפקות ארועים בע"מ נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל

עפ"א (תל-אביב-יפו) 4973-03-13 - י.ר יחסי ציבור והפקות ארועים בע"מ נ' מדינת ישראל -

משטרת ישראל מחוזי תל-אביב-יפו

עפ"א (תל-אביב-יפו) 4973-03-13

י.ר יחסי ציבור והפקות ארועים בע"מ

ע"י עו"ד קרני מור

נגד

מדינת ישראל - משטרת ישראל

ע"י עו"ד מאיה לויאן ושרון אלדר

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[07.03.2013]

כב' השופטת אביגיל כהן

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט גיא הימן) ולפיה נדחתה בקשת המערערת בב"ש 935/13 לבטל צו הפסקה מנהלי אשר ניתן לפי סעיף 23 (א) לחוק רישוי עסקים התשכ"ח - 1968 (להלן: "החוק").

הצו ניתן על ידי קצין רישוי ואבטחה במרחב ירקון, רפ"ק מוטי מאירי ביום 19/2/13. (להלן: "הצו").

2. המערערת מפעילה עסק של מועדון הידוע בשם "הדואר" או "בבלס" ברחוב יהודה הלוי 46 פינת אלנבי 132 בתל אביב (להלן "המועדון").

ביום 19/2/13 נערך שימוע בנוכחות מנהל המערערת, מר רוסו ובא כוחה עו"ד קרני מור, אשר בסיומו החליט רפ"ק מאירי לסגור את המועדון למשך 30 יום וזאת לאחר ששקל את חופש העיסוק ואת טענות המערערת להפסדים ולנזקים כלכליים, למול שלום הציבור והחליט כי שלום הציבור מכריע את הכף.

לאחר שהמערערת הגישה בקשה לביטול הצו ביום 26/2/13, התקיים דיון ביום 28/2/13 וניתנה החלטה באותו מועד ולפיה נותר הצו על כנו.

4. בהודעת הערעור טענה המערערת, כי בית משפט טעה כאשר הוא קיים דיון בבקשה מבלי שדרש תחילת את תגובת המשיב בכתב וכי התקיים דיון מבלי לשמוע עדים ולקבל ראיות, אלא שבאי כוח הצדדים טענו בעל פה.

לטענתו, הופיעו מטעם המשיבה שלושה עורכי דין אשר כולם דיברו ולמעשה העידו על טיעונים שלא היו ידועים להם באופן אישי ותיארו מקומות שבהם לא ביקרו מעולם.

עוד נטען, כי טעה בית משפט בהחלטתו כאשר קבע, כי למרות שלא נמצא כי יש להעמיד לדין פלילי את הבעלים של המועדון, את המערערת ואת מפעילי ליון המסיבות שתואר, הרי שעלה מהחומר, כי יש חשד לכאורי שצריכת הסמים נעשתה באופן גלוי ברחבי המועדון.

המערער טען, כי מדובר בארבעה אירועים בלבד וכי לא ניתן למנוע צריכת סמים בכל מקום שהוא.

עוד נטען, כי בית משפט לא היה צריך לקבל מסמך נוסף מהסוכן המשטרתי שהתקבל רק ביום הדין ה- 28/2/13, שעה שהסוכן המשטרתי כבר השלים את מלאכתו לפני חודשים רבים וממילא, לא יכל לבצע השלמת חקירה רק בבוקרו של הדין.

עוד נטען, כי טעה בית משפט כאשר חייב את המערער בתשלום הוצאות.

5. ב"כ המשיבה בתגובה לערעור נסמכת על החלטתו של בית משפט קמא.

מדגישה, כי בעקבות פעילות הסוכן המשטרתי נמצא, כי קיים חשד מוצק למדי לשימוש שוטף בסמים בידי באי המועדון גם ברחבות פומביות ולא רק במוצנע בחדרי שירותים.

מדגישה, כי עסקינן בהחלטה מנהלית אשר בית משפט מתערב בה רק אם נפל בה פגם ממשי, ואילו בענייננו, לא נפל כל פגם בהחלטה.

הודגש, כי החומר שהשלים הסוכן ביום הדין, לא היה בגדר "השלמת חקירה", אלא הסוכן התבקש להעלות על הכתב מידע שמסר עוד קודם לכן ושהיה ידוע לקצין הרישוי עוד לפני השימוע.

בתגובה צוין, כי רוב הטענות שהועלו בערעור, לא נטענו כלל בבית משפט קמא.

6. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים ובכל החומר שלפני הגעתי למסקנה ולפיה דין הערעור להידחות.

(א) ראשית אציין, כי עיינתי היטב בפרוטוקול הדין שהתקיים ביום 28/2/13.

לא מצאתי בשום מקום בקשה של ב"כ המערערת לקיים חקירות נגדיות לעד זה או אחר.

מפרוטוקול הדין (עמוד 7) עולה, כי גם המצהיר מטעם המערערת מר רוסו השמיע את דבריו בבית המשפט ולא רק בא כוחו.

על כל פנים, בית משפט לא התבקש לקיים הליך של חקירות נגדיות. לא הוגשה בקשה לתיקון פרוטוקול כך שהפרוטוקול מבחינתי משקף את הדין כפי שהוא.

בנסיבות אלו, לא ניתן לקבל את הטענה ולפיה בית משפט נדרש לקיים חקירות נגדיות ובחר שלא לעשות כן.

(ב) כב' השופט בהחלטתו, ותוך עיון בחומר החסוי, הגיע למסקנה ולפיה ניתן למצוא בחומר חשד לכאורה לכך שצריכת סמים נעשה באופן גלוי ברחבי המועדון וכי מלאכת האבטחה (אשר, מדבריו של מר רוסו, עלה, כי היא מופקדת בידו גם כאשר המקום מופעל בידי ליין חיצוני), לא נעשתה כראוי, באופן שאיפשר להכניס סמים למועדון, למכור אותם ולצרוך אותם בחלל המועדון ובתאי השירותים באין מפריע.

(ג) כיוון שמדובר בהליך אשר בוחן את סבירותה של החלטת מנהלית, הרי שלא מדובר בהליך שיש לבחון בו את כל הטענות שהעלה הסוכן בפני המשטרה.

לפי הודעות הסוכן היה קיים חשד מוצק. קצין הרישוי היה רשאי להסתמך על המידע שהונח בפניו והוא לא צריך לבחון את נכונות ואמיתות כל המידע המופיע בחומר שהונח בפניו.

הוא צריך לראות בחומר בסיס לכאורה לטענות.

כב' השופט הימן מצא כי צו סגירה מהסוג הנדון אמור להרתיע את מפעילי המועדונים ובכלל זה את המבקשת - המערערת דן ולמנוע התרשלות במילוי חלקה במניעת עבירות שנעשות בתחום המועדונים.

נקבע כי בית עסק מהסוג של המערערת, ובפרט שהוא עתיר קהל כפי שעלה מדברי מר רוסו, מחויב לנקוט בצעדים אקטיביים בגדרי סמכותו וכקבוע בתנאי המשטרה לקבלת רישיון עסק, להבטחת הסדר הציבורי, וכך לא נעשה במקרה שלפנינו.

(ד) מקובלים עלי הנימוקים שהועלו בהחלטה.

כאשר בית משפט בא לבחון בקשות מסוג זה, עליו לבחון את סבירות ההחלטה המנהלית בכלים של המשפט המנהלי. בית משפט לא ימיר את שיקול דעתה של הרשות המנהלית בשיקול דעתו, אלא יבחן, האם שיקול הדעת של הרשות המנהלית הופעל בתום לב ועל פי שיקולים עניינים וסבירים.

על מנת שבית משפט יתערב בהחלטה מנהלית, עליו להשתכנע שנפל פגם ממשי בשיקול הדעת של הרשות המנהלית. לא מצאתי כי החלטת המשיבה אינה סבירה וכי היה מקום להתערב בה. כל מקרה נבחן לגופו וכך נעשה גם במקרה דנן. ממילא, לא נפלה כל טעות בהחלטת בית משפט קמא (גם בנוגע לפסיקת ההוצאות) ובנסיבות אלו, דין הערעור להידחות. 7. לסיכום:

(א) דין הערעור להידחות.

(ב) המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ה אדר תשע"ג, 07 מרץ 2013, בהעדר הצדדים.